

Малката дума

Ред мълчание, ред тишина.
Между тях, като бебе повита –
малка думичка, тайна, сама,
непоискала още да скита.

Чиста, крехка, все още без звук –
ненаучила се да говори.
Като жива калинка в юмрук,
като дъжд върху шепа разтворена,

неоформена още съвсем,
тази дума едва се досеща
за какво е родена, къде
ще отиде, с кого ще се среща.

Още няма намислена цел
и сега си избира идея.
Тихо. Малката дума расте
и светът се ослушва за нея.

Есен

Руса като малък принц,
алена като лисица,
есента се настани
и потрепна със ресници.

Дъхава като смола,
сладка като сок от круша,
мека, пухкава мъгла
във краката ѝ се сгуши.

И светът въздъхна цял
на листата от поклона –
нежен церемониал,
крехка облачна корона.

Любовно стихотворение

Обичам те с душата си и с тялото.
Обичам всяко твое нещо, цялото.

И че ми укротяваш страховете.
Че се отнасяш с мене като с цвете.

И как се смеем с теб през две минути.
И всички птици, призори дочути.

И всички песни, заедно изслушани.
И колко е удобно да сме сгушени.

Как всяко нещо с тебе е любовно,
красиво, всеотдайно, безусловно,

и че прегръдката ти ми отива,
и че не даваш да не съм щастлива.